

WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)

z dnia 1 kwietnia 2008 r. *

W sprawach połączonych C-14/06 i C-295/06

mających za przedmiot skargi o stwierdzenie nieważności w trybie art. 230 WE, wniesione w dniu 11 stycznia 2006 r. (w sprawie C-14/06) i w dniu 9 stycznia 2006 r. (w sprawie C-295/06, wpisanej pierwotnie do rejestru Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich pod numerem T-5/06)

Parlament Europejski, reprezentowany przez K. Bradleya i A. Neergaarda oraz I. Klavinę, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca w sprawie C-14/06,

Królestwo Danii, reprezentowane przez J. Moldego, B. Weis Fogh oraz J. Beringa Liisberga, działających w charakterze pełnomocników,

strona skarżąca w sprawie C-295/06,

* Języki postępowania: angielski i duński.

popierani przez

Królestwo Danii (sprawa C-14/06), reprezentowane przez J. Moldego, B. Weis Fogh oraz J. Beringa Liisberga, działających w charakterze pełnomocników,

Republika Portugalska, reprezentowana przez L. Fernandesa oraz M.J. Lois, działających w charakterze pełnomocników,

Republika Finlandii, reprezentowana przez A. Guimaraes-Purokoski, działającą w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

Królestwo Szwecji, reprezentowane przez A. Krusego, działającego w charakterze pełnomocnika,

Królestwo Norwegii, reprezentowane przez I. Djupvik i K. Waage oraz przez K.B. Moena, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez E. Holmedala, адвокат,

interwenienci,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez X. Lewisa, M. Konstantinidisa oraz H. Støvlbæka, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

popieranej przez

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, reprezentowane przez V. Jackson, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez J. Mauriciego, barrister,

interwenient,

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: V. Skouris, prezes, C.W.A. Timmermans, A. Rosas (sprawozdawca), K. Lenaerts i L. Bay Larsen, prezesi izb, K. Schiemann, J. Makarczyk, P. Küris, E. Juhász, E. Levits i A. Ó Caoimh, P. Lindh i J.C. Bonichot, sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,
sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 4 grudnia 2007 r.,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

- ¹ W swej skardze wpisanej pod numerem C-14/06 Parlament Europejski wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2005/717/WE z dnia 13 października 2005 r. zmieniającej w celu dostosowania do postępu technicznego załącznik do dyrektywy 2002/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ograniczenia stosowania niektórych niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. L 271, s. 48, zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”).
- ² Postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 10 lipca 2006 r. Królestwo Danii, Republika Portugalska, Republika Finlandii, Królestwo Szwecji i Królestwo Norwegii zostały dopuszczone do udziału w sprawie w charakterze interwenientów po stronie Parlamentu, a Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostało dopuszczone do udziału w sprawie w charakterze interwenienta po stronie Komisji Wspólnot Europejskich.
- ³ Skargą wniesioną do sekretariatu Sądu Pierwszej Instancji w dniu 9 stycznia 2006 r. i zarejestrowaną pod numerem T-5/06, również Królestwo Danii wniosło

o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji. Postanowieniem z dnia 27 czerwca 2006 r. Sąd odmówił właściwości na podstawie art. 54 akapit czwarty statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz art. 80 regulaminu Sądu, w celu umożliwienia Trybunałowi wydania orzeczenia w przedmiocie wniosku o stwierdzenie nieważności. Sprawa została wpisana do rejestru Trybunału pod numerem C-295/06.

- 4 Postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 13 września 2006 r. Republika Portugalska, Republika Finlandii, Królestwo Szwecji i Królestwo Norwegii zostały dopuszczone do udziału w sprawie w charakterze interwenientów po stronie Królestwa Danii, a Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostało dopuszczone do udziału w sprawie w charakterze interwenienta po stronie Komisji.
- 5 Postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 16 listopada 2006 r. sprawy C-14/06 i C-295/06 zostały połączone dla celów procedury pisemnej w zakresie, w jakim nie została ona jeszcze zakończona, oraz dla celów procedury ustnej, jak również wydania wyroku.

Ramy prawne

- 6 Motywy piąty, szósty i jedenasty dyrektywy 2002/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie ograniczenia stosowania niektórych niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. L 37, s. 19) mają następujące brzmienie:

„(5) Dostępne dowody wskazują, iż środki na zbieranie, obróbkę, recykling oraz usuwanie odpadów sprzętu elektrycznego i elektronicznego (OSEE), jak określono w dyrektywie 2002/96/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia

27 stycznia 2003 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego [Dz.U. L 37, s. 24], są niezbędne w celu zmniejszenia problemów zarządzania odpadami związanymi z metalami ciężkimi i środkami zmniejszającymi palność. Jednakże pomimo tych środków znaczne części OSEE będą w dalszym ciągu znajdowane w bieżących drogach usuwania odpadów. Nawet gdyby OSEE były zbierane osobno i poddawane procesom recyklingu, ich zawartość rtęci, kadmu, ołowiu, sześciowartościowego chromu, polibromowego difenyłu [PBB] i polibromowego eteru fenolowego [PBDE] prawdopodobnie stanowiłaby ryzyko dla zdrowia lub środowiska.

- (6) Biorąc pod uwagę techniczną i gospodarczą wykonalność, najbardziej efektywnym sposobem zapewnienia znacznego obniżenia ryzyka dla zdrowia i środowiska związanego z tymi substancjami, który może spełnić wybrany poziom bezpieczeństwa we Wspólnocie, jest zastąpienie takich substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym bezpiecznymi lub bezpieczniejszymi materiałami. Ograniczenie stosowania takich niebezpiecznych substancji prawdopodobnie zwiększy możliwości i ekonomiczną rentowność recyklingu OSEE oraz obniży negatywny wpływ na zdrowie pracowników zakładów utylizacji.

[...]

- (11) Zwolnienie z wymogu zastąpienia powinno zostać dozwolone w przypadku braku możliwości zastąpienia z naukowego oraz technicznego punktu widzenia lub jeśli negatywny wpływ na środowisko lub zdrowie spowodowany przez zastąpienie prawdopodobnie przeważa korzyści z zastąpienia w odniesieniu do zdrowia ludzkiego i środowiska. Zastąpienie niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym powinno również zostać przeprowadzone w sposób zgodny ze zdrowiem i bezpieczeństwem użytkowników sprzętu elektrycznego i elektronicznego (SEE)".

7 Artykuł 4 dyrektywy 2002/95 zatytułowany „Zapobieganie” w ust. 1 i 2 stanowi:

„1. Państwa członkowskie zapewnią, iż od dnia 1 lipca 2006 r. nowy sprzęt elektryczny i elektroniczny wprowadzony do obrotu nie zawiera ołowiu, rtęci, kadmu, sześciowartościowego chromu, [PBB] lub [PBDE]. Krajowe środki ograniczające lub zakazujące stosowania tych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, które zostały przyjęte zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym przed przyjęciem niniejszej dyrektywy, mogą być utrzymane do dnia 1 lipca 2006 r.

2. Ustępu 1 nie stosuje się do zastosowań wymienionych w załączniku”.

8 Artykuł 5 tej dyrektywy zatytułowany „Dostosowanie do postępu naukowo-technicznego” stanowi w ust. 1:

„1. Wszelkie zmiany niezbędne w celu przystosowania załącznika do postępu naukowo-technicznego dotyczące powyższych celów przyjmowane są zgodnie z procedurą określoną w art. 7 ust. 2 [obejmuje ona]:

[...]

b) zwolnienie materiałów i komponentów sprzętu elektrycznego i elektronicznego z przepisów art. 4 ust. 1, jeśli ich zniesienie lub zastąpienie poprzez zmiany

projektowe lub materiały i komponenty, które nie wymagają żadnych materiałów lub substancji określonych powyżej, jest technicznie lub naukowo niewykonalne, lub jeśli negatywny wpływ na środowisko, zdrowie i/lub bezpieczeństwo konsumenta spowodowany zastąpieniem prawdopodobnie przeważy korzyści z ich zastąpienia w odniesieniu do środowiska, zdrowia i/lub bezpieczeństwa konsumenta;

[...]”.

9 Artykuł 7 dyrektywy 2002/95 stanowi, że Komisja jest wspomagana przez Komitet ustanowiony zgodnie z przepisami art. 18 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów (Dz.U. L 194, s. 39).

10 Załącznik do dyrektywy 2002/95 jest zatytułowany „Zastosowanie ołowiu, rtęci, kadmu i sześciowartościowego chromu, które są zwolnione z wymogów przepisów art. 4 ust. 1”.

11 Punkt 10 tego załącznika stanowi:

„W ramach procedury określonej w art. 7 ust. 2 Komisja oceni zastosowanie:

— dziesięciofenoksybenzenu,

- rtęci w prostych lampach fluorescencyjnych wykorzystywanych w specjalnych celach,
- ołowiu w stopach lutowniczych serwerów, pamięci i systemów układu pamięci, ołowiu w stopach lutowniczych infrastruktury sieci urządzeń przełączających, sygnalizujących, transmitujących, a także sieci zarządzania telekomunikacją (w celu wyznaczenia ściśle określonych terminów w odniesieniu do niniejszego zwolnienia), i
- żarówek,

jako kwestię priorytetową w celu niezwłocznego ustalenia, czy niniejsze pozycje mają być odpowiednio zmienione”.

- ¹² W dniu 13 października 2005 r. Komisja przyjęła zaskarżoną decyzję. Decyzja ta jest oparta na dyrektywie 2002/95, a w szczególności na jej art. 5 ust. 1 lit. b).
- ¹³ Motywy od drugiego do czwartego oraz motyw siódmy tej decyzji mają następujące brzmienie:

„(2) Niektóre materiały i komponenty zawierające ołów, rtęć, kadm, sześciowartościowy chrom, polibromowane bifenyle (PBB) lub polibromowane etery difenyłowe (PBDE) powinny być zwolnione z zakazu stosowania niebezpiecznych substancji, o ile eliminacja tych niebezpiecznych substancji lub ich zastąpienie w tych materiałach i komponentach są w dalszym ciągu niemożliwe.

(3) Deka-BDE może zostać aż do odwołania zwolnione z wymogów art. 4 ust. 1 dyrektywy 2002/95/WE, ponieważ ocena ryzyka w odniesieniu do deka-BDE, przeprowadzona na podstawie rozporządzenia Rady (EWG) nr 793/93 z dnia 23 marca 1993 r. w sprawie oceny i kontroli ryzyk stwarzanych przez istniejące substancje [(Dz.U. L 84, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1882/2003 (Dz.U. L 284, s. 1)], wykazała, że nie istnieje obecnie konieczność wprowadzania innych poza już stosowanymi środków w celu zmniejszenia ryzyka dla konsumentów, ale potrzebne są dodatkowe badania w ramach oceny ryzyka. Jeśli nowe dowody doprowadzą do odmiennych wniosków dotyczących oceny ryzyka, decyzja ta zostanie ponownie rozpatrzona i w razie potrzeby zmieniona. Równocześnie przemysł wprowadza dobrowolny program ograniczania emisji.

(4) Zwolnienia z zakazu stosowania niebezpiecznych substancji w określonych materiałach lub komponentach powinny mieć ograniczony zakres, aby doprowadzić do stopniowego wycofywania niebezpiecznych substancji w urządzeniach elektrycznych i elektronicznych, ponieważ z czasem będzie można uniknąć wykorzystania tych substancji w takich zastosowaniach.

[...]

(7) Dnia 19 kwietnia 2005 r. Komisja przedłożyła przewidziane w niniejszej decyzji środki pod głosowanie w Komitecie ustanowionym na mocy art. 18 dyrektywy 75/442/WE [...]. Środki te nie uzyskały jednak kwalifikowanej większości. Dlatego też dnia 6 czerwca 2005 r. przedłożono Radzie wniosek dotyczący decyzji Rady, zgodnie z procedurą określoną w art. 18 dyrektywy 75/442/EWG. Ponieważ do dnia upływu terminu, o którym mowa w art. 7 ust. 2 dyrektywy 2002/95/WE, Rada nie przyjęła proponowanych środków ani nie wyraziła wobec nich sprzeciwu, zgodnie z art. 5 ust. 6 decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji [(Dz.U. L 184, s. 23)], przedmiotowe środki powinny zostać przyjęte przez Komisję”.

14 Jedyne artykuły zaskarżonej decyzji stanowią, że załącznik do dyrektywy 2002/95 zostaje zmieniony zgodnie z załącznikiem do tej decyzji.

15 Ten ostatni załącznik stanowi:

„W załączniku do dyrektywy 2002/95/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) tytuł otrzymuje brzmienie:

»Zastosowania ołowiu, rtęci, kadmu, sześciowartościowego chromu, polibromowanych bifenyli (PBB) lub polibromowanych eterów difenyłowych (PBDE), które są zwolnione z wymogów art. 4 ust. 1«;

2) dodaje się pkt 9a w brzmieniu:

»9a. Dekabromowane w zastosowaniach polimerycznych«;

3) dodaje się pkt 9b w brzmieniu:

»9b. Ołów w ołowiano-brązowych osłonach i panewkach łożysk«.

Rozpatrywany produkt

- 16 Dekabromodibenzodifenyle (Dekabromodibenzodifenyle) jest rodzajem środka zmniejszającego palność na bazie bromu należącym do kategorii polibromowanego eteru fenyloвого (zwanym dalej „PBDE”). Dekabromodibenzodifenyle jest zasadniczo stosowany jako środek zmniejszający palność w polimerach, w szczególności w tych wykorzystywanych w obudowach sprzętu elektrycznego i elektronicznego oraz powłokach tekstylnych.
- 17 Substancja ta była przedmiotem ocen na podstawie rozporządzenia nr 793/93. Zjednoczone Królestwo miało obowiązek oceny jej wpływu na środowisko, podczas gdy Republika Francuskiej powierzono zbadanie jej wpływu na zdrowie ludzi.
- 18 Pierwszy raport „European Union Risk Assessment Report” z 2002 r. (raport Unii Europejskiej o ocenie ryzyka, zwany dalej „raportem z 2002 r.”) został przedstawiony Komitetowi Naukowemu ds. Toksyczności, Ekotoksyczności i Środowiska (CSTEE), który wydał swoją opinię.
- 19 W maju 2004 r. Zjednoczone Królestwo wydało aktualizację sekcji dotyczącej środowiska pierwszej oceny ryzyka stwarzanego przez dekabromodibenzodifenyle, zatytułowaną „Final environmental assessment report for dekabromodibenzodifenyle” (końcowy raport oceny ryzyka stwarzanego dla środowiska przez dekabromodibenzodifenyle, zwany dalej „raportem z 2004 r.”). Raport ten został przedstawiony Komitetowi Naukowemu ds. Zagrożeń dla Zdrowia i Środowiska (zwanemu dalej „CSRSE”) Komisji. Ten ostatni zastąpił CSTEE na podstawie decyzji Komisji z dnia 3 marca 2004 r. w sprawie utworzenia komitetów naukowych w dziedzinie bezpieczeństwa konsumentów, zdrowia publicznego i środowiska (Dz.U. L 66, s. 45). CSRSE wydał swoją opinię w dniu 18 marca 2005 r.

- 20 W sierpniu 2005 r. sprawozdawca Zjednoczonego Królestwa udostępnił dokument zatytułowany „Addendum to the May 2004 Environmental Risk Assessment Report for DecaBDE” (Addendum do raportu oceny ryzyka stwarzanego dla środowiska przez deka-BDE z maja 2004 r.). W dokumencie tym stwierdzono, że nie było potrzeby modyfikacji tego ostatniego raportu ze względu na nowe dowody, które uzyskano w międzyczasie.

Co do przedmiotu skarg

Argumentacja stron

- 21 Parlament wnosi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji. Królestwo Danii wnosi o stwierdzenie nieważności pkt 2 załącznika do tej decyzji, a w konsekwencji również pkt 1.
- 22 Komisja uważa, że Parlament nie uzasadnił, z jakiego powodu powinna zostać stwierdzona nieważność pkt 1 i 3 załącznika do zaskarżonej decyzji, i wnosi o ograniczenie skargi do pkt 2 tego załącznika.
- 23 Parlament odpowiada, że tytuł zawarty w pkt 1 odnosi się do deka-BDE, oraz stwierdza, że pkt 3 tego załącznika dotyczący „ołowiu w ołowiano-brązowych osłonach i panwach łożysk” nie jest uzasadniony. Tytułem ewentualnym Parlament wnosi do Trybunału o uznanie jego skargi za dopuszczalną w odniesieniu do pkt 1 i 2 załącznika do zaskarżonej decyzji.

- 24 W swej duplice przedstawionej w sprawie C-14/06 Komisja wskazuje, że ustanowienie decyzji 2005/618/WE z dnia 18 sierpnia 2005 r. zmieniającej dyrektywę 2002/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu ustanowienia maksymalnej wartości koncentracji niektórych niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. L 214, s. 65), w zakresie w jakim ma ona zastosowanie do zanieczyszczeń PBDE i utrudnia sprzedaż deka-BDE, mogłoby ograniczyć zakres sporu.

Ocena Trybunału

- 25 Badanie skargi Parlamentu nie prowadzi do identyfikacji żadnego zarzutu odnoszącego się w szczególności do pkt 3 załącznika do zaskarżonej decyzji. Natomiast stwierdzenie nieważności pkt 2 mogłoby prowadzić w konsekwencji do stwierdzenia nieważności pkt 1.
- 26 Zmiana tytułu załącznika do dyrektywy 2002/95 dokonana w pkt 1 wprowadzającym odniesienie do PBDE wydaje się wynikać z potrzeby zapewnienia zgodności pomiędzy rzeczonym tytułem a treścią tego załącznika w brzmieniu zmienionym przez wspomniany pkt 2.
- 27 Ten ostatni wprowadza bowiem do rzeczonego załącznika nowy punkt 9a poświęcony deka-BDE, substancji należącej do kategorii PBDE. Wynika z tego, że pkt 1 i 2 załącznika do zaskarżonej decyzji mogą nie być wzajemnie niezależne w kontekście ewentualnego stwierdzenia nieważności rzeczonego pkt 2. Należy zatem ograniczyć przedmiot skargi Parlamentu do tych dwóch punktów.

- 28 Co się tyczy przyjęcia decyzji 2005/618, która zdaniem Komisji mogłaby utrudniać sprzedaż deka-BDE, nie czyni ona skarg bezprzedmiotowymi, jako że utrudnienia w sprzedaży nie mają tego samego skutku co całkowity zakaz stosowania, który byłby konsekwencją stwierdzenia nieważności decyzji o zwolnieniu z zakazu stosowania tego produktu.

W przedmiocie skarg

- 29 Parlament i Królestwo Danii podnoszą następujące zarzuty, które można pogrupować i przedstawić w skrócie w następujący sposób: w pierwszej kolejności twierdzą one, że Komisja, przyjmując zaskarżoną decyzję, nie zachowała przesłanek wskazanych w art. 5 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2002/95, oraz że postępując w ten sposób, przekroczyła delegowane jej przez prawodawcę uprawnienia; w drugiej kolejności podnoszą one, że zaskarżona decyzja zawiera braki uzasadnienia, gdyż nie zawiera żadnego wskazania, w jaki sposób przesłanki przewidziane w tym przepisie zostały spełnione; w trzeciej kolejności podnoszą one, że wydając zaskarżoną decyzję, Komisja nie przestrzegała zasady ostrożności. Ponadto Parlament podnosi zarzut oparty na naruszeniu zasady proporcjonalności wobec okoliczności, że zaskarżona decyzja przewidziała zwolnienie wszystkich zastosowań polimerycznych deka-BDE.

W przedmiocie pierwszego zarzutu opartego na naruszeniu art. 5 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2002/95, przekroczeniu uprawnień i/lub nadużyciu władzy

Argumentacja stron

- 30 Parlament i Królestwo Danii twierdzą, że Komisja nie zadośćuczyniła przesłankom przewidzianym w art. 5 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2002/95 oraz że postępując w ten sposób, przekroczyła uprawnienia delegowane jej przez prawodawcę wspólnotowego.

31 Królestwo Danii przypomina, że gdy Parlament i Rada przekazują Komisji uprawnienia wykonawcze na mocy art. 202 WE, musi ona w zastosowaniu zasady kompetencji powierzonych przestrzegać celów i stosować kryteria wskazane przez prawodawcę wspólnotowego. W niniejszej sprawie Komisja nie tylko naruszyła przesłanki przewidziane w dyrektywie 2002/95, lecz również wykorzystwała swe uprawnienia celem narzucenia własnej oceny ryzyka w miejsce oceny prawodawcy, dopuszczając się w ten sposób nadużycia władzy.

32 Skarżące twierdzą, że w zakresie w jakim dyrektywa 2002/95 wprowadza zasadę zakazu wymienionych w niej substancji, możliwość zwolnienia z zakazu stosowania przewidziana w art. 5 ust. 1 lit. b) musi być interpretowana w sposób zawężający. Może ona dotyczyć wyłącznie zastosowania substancji, a nie substancji jako takiej, pod rygorem naruszenia art. 4 tej dyrektywy.

33 Na poparcie tego argumentu skarżące przywołują inne decyzje przyjęte na podstawie art. 5 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2002/95 dotyczące wyłącznie szczególnych zastosowań, jak również motyw czwarty zaskarżonej decyzji, w świetle którego „[z]wolnienia z zakazu stosowania niebezpiecznych substancji w określonych materiałach lub komponentach powinny mieć ograniczony zakres”.

34 Skarżące twierdzą na wstępie, że przesłanka, o której mowa w art. 5 ust. 1 dyrektywy 2002/95, wskazująca zmiany „niezbędne w celu przystosowania załącznika do postępu naukowo-technicznego”, nie została spełniona. Przeciwnie, dane naukowe dostępne po przyjęciu tej dyrektywy umacniały istniejące wątpliwości o zagrożeniach stwarzanych przez deka-BDE.

35 Zdaniem skarżących Komisja nie wykazała też, że jedna z dwóch przesłanek wskazanych w art. 5 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy została spełniona, lecz zastosowała kryterium nieprzewidziane w dyrektywie, i w konsekwencji bezprawne, stwierdzając w motywie trzecim zaskarżonej decyzji, że „ocena ryzyka w odniesieniu do deka-BDE, przeprowadzona na podstawie rozporządzenia Rady (EWG) nr 793/93 [...], wykazała, że nie istnieje obecnie konieczność wprowadzania innych poza już stosowanymi środkami w celu zmniejszenia ryzyka dla konsumentów”.

36 Postępując w ten sposób, Komisja oparła się na studium przyjętym w ramach rozporządzenia opartego na innej filozofii, które to studium nie zostało przygotowane w celu przestrzegania zasady ostrożności i nie miało na celu ustalenia, czy spełniona została jedna z przesłanek przewidzianych w art. 5 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2002/95. Komisja przystąpiła do nowej ogólnej oceny ryzyka i, zwalniając z zakazu stosowania na tej podstawie omawianą substancję, obeszła decyzję prawodawcy wspólnotowego i pozbawiła skuteczności tę dyrektywę.

37 Królestwo Danii twierdzi, że Komisja w żaden sposób nie zbadała możliwości zastąpienia deka-BDE, podczas gdy wielu producentów zaprzestało jej stosowania i wskazało to w ramach swojej polityki ochrony środowiska. Motyw drugi zaskarżonej decyzji, w świetle którego „eliminacja tych niebezpiecznych substancji lub ich zastąpienie [...] są w dalszym ciągu niemożliwe”, jest w tym zakresie błędny. Pierwsza przesłanka przewidziana w art. 5 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2002/95 nie została zatem w każdym razie spełniona.

38 Królestwo Norwegii podkreśla, że Komisja wykorzystała ustalenia z różnych raportów przedstawionych w ramach rozporządzenia 793/93 w sposób selektywny, nie doceniając zarówno głębokiego zaniepokojenia jasno wynikającego z tych raportów i opinii komitetów naukowych, jak i rosnącej świadomości zagrożeń związanych

z deka-BDE. W szczególności w trzecim motywie zaskarżonej decyzji Komisja odnosi się wyłącznie do ryzyka po stronie konsumentów, podczas gdy raporty te wskazywały odpowiednio na pracowników, konsumentów i osoby zagrożone pośrednio poprzez wpływ środowiska.

39 Komisja przypomina trudności w wydaniu zaskarżonej decyzji i podnosi, że art. 5 dyrektywy 2002/95 nie powinien być interpretowany w sposób zawężający.

40 Po pierwsze wskazuje ona, że po art. 4 ust. 1 tej dyrektywy, zakazującym stosowania pewnych niebezpiecznych substancji, następuje ust. 2, w którym przewidziano wyjątki od tego zakazu, i że postanowienia te w konsekwencji mają skutek w postaci ustanowienia zakazu, którego zakres jest węższy niż się wydaje.

41 Po drugie stwierdza ona, że art. 5 ust. 1 dyrektywy 2002/95 nie nadaje jej ściśle wyznaczonych kompetencji, lecz raczej zobowiązuje ją do działania w razie wystąpienia jednej z przesłanek wskazanych w art. 5 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy, nie pozostawiając jej żadnego marginesu swobody.

42 Komisja podnosi wreszcie, że o ile art. 5 ust. 1 dyrektywy 2002/95 stanowi podstawę prawną zaskarżonej decyzji, należy jednakże uwzględnić pkt 10 załącznika do tej dyrektywy. Ma on skutki prawne w tej postaci, że obejmuje wszystkie działania Komisji dotyczące deka-BDE zakresem stosowania art. 5 ust. 1 dyrektywy 2002/95.

W konsekwencji nie jest ona zobowiązana do wykazania, że jakiekolwiek z jej działań dotyczących deka-BDE i podjętych w ramach zakresu stosowania art. 5 ust. 1 dyrektywy 2002/95 stanowi dostosowanie do postępu naukowo-technicznego.

⁴³ W tym zakresie Zjednoczone Królestwo dodaje, że pkt 10 odzwierciedla wątpliwości prawodawcy wspólnotowego, który uznał, że dodatkowa ocena jest uzasadniona. To państwo członkowskie uważa ponadto, że w zakresie oceny takich problemów Komisja dysponuje znacznym zakresem swobody i że należałoby wykazać, iż dopuściła się oczywistego błędu.

⁴⁴ Komisja podnosi, że w niniejszej sprawie druga przesłanka przewidziana w art. 5 ust. 1 lit. b) została spełniona. W świetle raportu z 2002 r. „żadna próba i/lub informacja dodatkowa lub środek zmniejszenia ryzyka wykraczający poza dotychczas zastosowane nie są obecnie potrzebne”.

⁴⁵ Wniosek ten został potwierdzony przez CSTEE, jak również przez rekomendacje polityczne sformułowane w ramach raportu z 2004 r., w którym uzgodniono wykonanie dobrowolnego programu ograniczania emisji wraz ze zbieraniem dodatkowych danych. W projekcie addendum z 2005 r. oceniono, że ustalenia zawarte w raporcie z 2004 r. nie muszą podlegać modyfikacjom w zależności od nowych danych, lecz że było wskazane rozszerzenie istniejącego programu monitoringu.

46 W świetle okoliczności, że zakaz stosowania deka-BDE nigdy nie został wskazany w opiniach naukowych, Komisja nie była zobowiązana do badania wpływu produktów substytucyjnych na środowisko, zdrowie i bezpieczeństwo. Jedynie bowiem w razie wymogu takiego zakazu należało przystąpić do tego badania. Nie było też żadnego powodu, by ograniczyć zwolnienie do specyficznych zastosowań deka-BDE.

47 Komisja twierdzi ponadto, że nie jest zobowiązana do konsultacji CSRSE lub uwzględnienia jego opinii, gdyż art. 7 dyrektywy 2002/95 przewiduje, że jest ona wspomagana przez komitet ustanowiony zgodnie z przepisami art. 18 dyrektywy Rady 75/442, to jest komitet ds. dostosowania do postępu technicznego.

48 Parlament, Królestwo Danii, Królestwo Szwecji i Królestwo Norwegii podnoszą, że pkt 10 załącznika do dyrektywy 2002/95 ma wyłącznie skutek w postaci ustanowienia kolejności w czasie i nie stanowi upoważnienia ani też nie wprowadza procedury oceny odrębnej od przewidzianej w dyrektywie 2002/95. Ta wykładnia pkt 10 załącznika jest potwierdzona kontekstem, w którym dyrektywa ta została ustanowiona.

49 W odpowiedzi na argument Zjednoczonego Królestwa, w świetle którego Komisja dysponuje znaczną swobodą przy ocenie takich problemów technicznych, Parlament podkreśla, że jego zarzuty oparte na naruszeniu zasady ostrożności i obowiązku przedstawienia uzasadnienia stanowią zarzuty autonomiczne i subsydiarne w stosunku do pierwszego zarzutu dotyczącego ciążącego na Komisji obowiązku przestrzegania warunków i ograniczeń jej kompetencji wykonawczych.

Ocena Trybunału

- 50 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 7 ust. 1 akapit pierwszy WE instytucje Wspólnoty działają w granicach uprawnień powierzonych jej traktatem WE (wyrok z dnia 23 października 2007 r. w sprawie Parlament przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-9045, pkt 49).
- 51 Na mocy art. 202 tiret trzecie WE, aby zapewnić wykonanie celów określonych w traktacie i zgodnie z postanowieniami traktatu, Rada powierza Komisji, w aktach przez siebie przyjmowanych, uprawnienia do wykonywania norm, które ustanawia. Rada może uzależnić wykonywanie tych uprawnień od pewnych warunków i może również, w szczególnych przypadkach, bezpośrednio wykonywać uprawnienia wykonawcze (ww. wyrok w sprawie Parlament przeciwko Komisji, pkt 50).
- 52 W ramach tych kompetencji, których granice są wyznaczone w szczególności przez zasadnicze, ogólne cele rozpatrywanego uregulowania, Komisja jest uprawniona do podejmowania wszelkich środków wykonawczych niezbędnych lub przydatnych dla wykonania uregulowania podstawowego, o ile nie są one z nim sprzeczne (zob. podobnie wyroki z dnia 17 października 1995 r. w sprawie C-478/93 Niderlandy przeciwko Komisji, Rec. s. I-3081, pkt 30 i 31; z dnia 19 listopada 1998 r. w sprawie C-159/96 Portugalia przeciwko Komisji, Rec. s. I-7379, pkt 40 i 41, oraz ww. w sprawie Parlament przeciwko Komisji, pkt 51).
- 53 Jako że zaskarżona decyzja jest oparta na dyrektywie 2002/95, a w szczególności na art. 5 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy, należy zbadać ten przepis.

- 54 Artykuł 5 dyrektywy 2002/95 dotyczy zmian załącznika do tej dyrektywy. W świetle art. 4 ust. 2 rzeczony załącznik obejmuje wykaz zastosowań, których nie dotyczy przewidziany w art. 4 ust. 1 dyrektywy zakaz wprowadzania do obrotu sprzętu elektrycznego i elektronicznego zawierającego ołów, rtęć, kadm, sześciowartościowy chrom, polibromowy difenyl (PBB) lub polibromowy eter fenyłowy (PBDE).
- 55 Artykuł 5 dyrektywy 2002/95 jest zatytułowany „Dostosowanie do postępu naukowo-technicznego”. W świetle wprowadzającej części ust. 1 tego przepisu w celu dostosowania załącznika do tej dyrektywy do postępu naukowo-technicznego i w konsekwencji jego zmiany w celach wskazanych w lit. a)–c) tego ustępu, należy stosować procedurę określoną w art. 7 ust. 2 tej dyrektywy.
- 56 Artykuł 5 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2002/95 dotyczy zwolnienia materiałów i komponentów sprzętu elektrycznego i elektronicznego z zakazu, o którym mowa w art. 4 ust. 1 dyrektywy. Decyzja o takim zwolnieniu materiałów z zakazu stosowania może zostać podjęta wyłącznie w razie spełnienia jednej ze wskazanych przesłanek, to jest jeśli ich zniesienie lub zastąpienie poprzez zmiany projektowe lub materiały i komponenty, które nie wymagają żadnych materiałów lub substancji określonych w rzeczonym ustępie, jest technicznie lub naukowo niewykonalne lub jeśli negatywny wpływ na środowisko, zdrowie i/lub bezpieczeństwo konsumenta spowodowany zastąpieniem prawdopodobnie przeważa korzyści z ich zastąpienia w odniesieniu do środowiska, zdrowia i/lub bezpieczeństwa konsumenta.
- 57 Żaden element tekstu nie pozwala przypuszczać, że te alternatywne przesłanki zwolnienia, wskazane w art. 5 ust. 1 lit. b dyrektywy 2002/95 mogą być interpretowane niezależnie od tytułu i brzmienia części wprowadzającej ust. 1 tego przepisu. Przeciwnie, ponieważ dyrektywa 2002/95 zawiera jeden załącznik i załącznik ten wylicza jedynie materiały i komponenty zwolnione z zakazu, rozszerzenie tego wykazu

wymaga spełnienia warunku potrzeby zmiany w celu dostosowania się do postępu naukowo-technicznego, w ramach jednej z przesłanek wskazanych w art. 5 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy.

58 Zatem jeśli warunki wskazane w części wprowadzającej art. 5 ust. 1 dyrektywy 2002/95 lub jedna z przesłanek wskazanych w art. 5 ust. 1 lit. b) nie zostaną spełnione, wprowadzenie na rynek sprzętu elektrycznego i elektronicznego nie może zostać zwolnione z zakazu, o którym mowa w art. 4 ust. 1 dyrektywy.

59 W tym zakresie należy stwierdzić, że z wyjątkiem przesłanki współpracy z komitetem wskazanej w art. 7 dyrektywy 2002/95, pozostałe przesłanki, o których mowa w art. 5 ust. 1 tej dyrektywy, nie zostały zachowane przy wydawaniu zaskarżonej decyzji.

60 Komisja wydała bowiem tę decyzję z uwzględnieniem ustaleń raportu z 2002 r., które nie zostały zmienione w raportach z 2004 i 2005 r. Wynika z tego, że w dniu przyjęcia tej dyrektywy, tj. 27 stycznia 2003 r., przesłanka potrzeby dostosowania załącznika do dyrektywy do postępu naukowo-technicznego, o której mowa w części wprowadzającej art. 5 ust. 1 rzeczony dyrektywy, nie została spełniona.

61 Komisja podnosi, że wskazanie deka-BDE w pkt 10 załącznika do dyrektywy 2002/95 zwalnia ją z obowiązku wykazania, że jakiekolwiek jej działanie dotyczące deka-BDE

objęte zakresem art. 5 ust. 1 dyrektywy 2002/95 stanowi dostosowanie do postępu naukowo-technicznego. Nawet gdyby tak było, należy stwierdzić, że nie zwalnia jej to z wykazania, iż jedna z przesłanek wskazanych w art. 5 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy została spełniona.

62 W swych uwagach na piśmie Komisja podnosi w tym zakresie, że w niniejszej sprawie spełniona została druga przesłanka wskazana w art. 5 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2002/95, gdyż różne raporty wskazywały, że nie było konieczności stosowania innych środków zmniejszenia ryzyka niż już istniejące. W świetle motywu trzeciego zaskarżonej decyzji, który jak wskazuje Komisja, został zredagowany przez Radę, przesłanka ta została spełniona.

63 Należy jednakże stwierdzić, że ani motyw trzeci zaskarżonej decyzji, ani ustalenia raportów, do których odsyła Komisja, nie wykazują, że druga przesłanka przewidziana w art. 5 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2002/95 została spełniona.

64 Raporty te nie badają bowiem w żaden sposób możliwości zastąpienia deka-BDE, ani w konsekwencji negatywnego wpływu, które mogłyby mieć te możliwości substytucji. W świetle oświadczeń Parlamentu na rozprawie, których Komisja nie zakwestionowała, ta ostatnia dopiero w czerwcu 2006 r. wystąpiła o badanie dotyczące możliwości zastąpienia deka-BDE.

⁶⁵ Komisja i Zjednoczone Królestwo twierdzą jednak, że art. 5 dyrektywy 2002/95 należy oceniać w kontekście jego ustanowienia, że wykładni tego przepisu należy dokonywać w świetle art. 4 ust. 2 tej dyrektywy, że ten ostatni przepis nie powinien być interpretowany w sposób zawężający, że pkt 10 załącznika do tej dyrektywy zobowiązywał Komisję do działań, które podjęła, oraz że dysponowała ona znaczną swobodą uznania.

⁶⁶ Bezsprzecznie, jak wskazały Komisja i Zjednoczone Królestwo, pkt 10 załącznika do dyrektywy 2002/95 przewiduje, że Komisja ocenia zastosowania związane między innymi z deka-BDE, w pierwszej kolejności „w celu niezwłocznego ustalenia, czy niniejsze pozycje mają być odpowiednio zmienione”. Jednakże żaden element dyrektywy 2002/95 nie przemawia za tezą, w świetle której przepis ten miałby pozwalać Komisji na nieprzestrzeganie przesłanek wskazanych w art. 5 ust. 1 tej dyrektywy, którą to tezę Komisja sformułowała na rozprawie.

⁶⁷ Wreszcie, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, przy dokonywaniu wykładni przepisu prawa wspólnotowego, należy brać pod uwagę nie tylko jego brzmienie, lecz także kontekst, w jakim został umieszczony, oraz cele regulacji, której stanowi on część (zobacz w szczególności wyroki z dnia 19 września 2000 r. w sprawie C-156/98 Niemcy przeciwko Komisji, Rec. s. I-6857, pkt 50, oraz z dnia 7 grudnia 2006 r. w sprawie C-306/05 SGAE, Zb.Orz. s. I-11519, pkt 34).

⁶⁸ Na wstępie należy stwierdzić, że z brzmienia art. 4 ust. 1 dyrektywy 2002/95 wynika, że stosowanie w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym PBDE kategorii substancji, do których należy deka-BDE, jest zakazane od dnia 1 lipca 2006 r.

69 Bezspornie zakazu tego nie stosuje się do zastosowań wymienionych w załączniku do tej dyrektywy. Jednakże jak wynika z treści pkt 10 tego załącznika, deka-BDE jest w nim wspomniany nie jako substancja zwolniona z zakazu, lecz jako substancja, która musi zostać poddana ocenie przez Komisję w ramach procedury przewidzianej w art. 7 ust. 2 tej dyrektywy. Jednakże zgodna z tą procedurą zmiana załącznika do dyrektywy 2002/95 w celu zwolnienia materiałów i komponentów sprzętu elektrycznego i elektronicznego wymaga w świetle art. 5 ust. 1 rzeczony dyrektywy spełnienia przesłanek wskazanych w tym przepisie, które w żaden sposób nie odnoszą się do pkt 10 załącznika do tej dyrektywy.

70 Jak słusznie podnoszą w tym zakresie Parlament, Królestwo Danii, Królestwo Szwecji i Królestwo Norwegii, pkt 10 załącznika do dyrektywy 2002/95 ustanowił zatem jedynie pierwszeństwo w czasie, a nie upoważnienie, czy procedurę oceny odrębną od przewidzianej już w tej dyrektywie.

71 Badając następnie art. 5 rzeczony dyrektywy w jego kontekście, należy przypomnieć, że ten ostatni precyzuje przesłanki zwolnienia z zasady zakazu przewidzianej w art. 4 ust. 1 tej dyrektywy i musi zatem być interpretowany w sposób ścisły.

72 Jak podkreśliły skarżące, art. 4 ust. 2 dyrektywy 2002/95 przewiduje możliwość zwolnienia z zakazu wyłącznie dla zastosowań substancji, a nie dla substancji jako takich.

73 W tym zakresie Komisja nie podważyła argumentu skarżących, w świetle którego z tego względu, że deka-BDE jest substancją zasadniczo stosowaną w polimerach, zwolnienie „w zastosowaniach polimerycznych” przewidziane w zaskarżonej decyzji równało się z ogólnym zwolnieniem z zakazu stosowania deka-BDE w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym. Podniosła ona na rozprawie, że deka-BDE mógł być stosowany w tkaninach, lecz te nie są objęte dyrektywą 2002/95, która jak wskazuje tytuł, dotyczy wyłącznie sprzętu elektrycznego i elektronicznego.

74 Wreszcie, co się tyczy celów dyrektywy 2002/95, z jej motywu piątego, szóstego i jedenastego wynika, że wolą prawodawcy wspólnotowego było zakazanie stosowania produktów wskazanych w tej dyrektywie i ustanowienie wyjątków wyłącznie w precyzyjnie określonych warunkach.

75 Cel taki, zgodny z art. 152 WE, który stanowi, że przy określaniu i urzeczywistnianiu wszystkich polityk i działań Wspólnoty zapewnia się wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego (zob. w tym zakresie wyrok z dnia 12 stycznia 2006 r. w sprawie C-504/04 Agrarproduktion Staebelow, Zb.Orz. s. I-679, pkt 39) oraz art. 174 ust. 2 WE, w świetle którego polityka Wspólnoty w dziedzinie środowiska naturalnego stawia sobie za cel wysoki poziom ochrony i opiera się na zasadzie ostrożności i działania zapobiegawczego (zob. wyrok z dnia 7 września 2004 r. w sprawie C-127/02 Waddenvereniging i Vogelbeschermingsvereniging, Zb.Orz. s. I-7405, pkt 44), uzasadnia ścisłą wykładnię przesłanek zwolnienia.

76 W niniejszej sprawie, i bez potrzeby orzekania co do zakresu swobodnego uznania Komisji, wystarczy stwierdzić, że zaskarżona decyzja, która jest równoznaczna z ogólnym zwolnieniem z zakazu stosowania deka-BDE w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, została wydana z naruszeniem przesłanek przewidzianych przez prawodawcę wspólnotowego w art. 5 ust. 1 dyrektywy 2002/95 i jest sprzeczna

z przyświecającym temu prawodawcy celem w postaci ustanowienia zasady zakazu stosowania komponentów określonych w tej dyrektywie.

77 Komisja i Zjednoczone Królestwo wskazują dodatkowo na istnienie dobrowolnego programu ograniczania emisji, wspomnianego w motywie trzecim zaskarżonej decyzji. Program taki nie jest jednak istotny z punktu widzenia przesłanek delegacji kompetencji przewidzianych w dyrektywie 2002/95.

78 Z przedstawionych powyżej okoliczności wynika, że przyjmując zaskarżoną decyzję w zakresie zwolnienia deka-BDE z zakazu stosowania, Komisja naruszyła art. 5 ust. 1 dyrektywy 2002/95.

79 W świetle powyższego ustalenia nie ma potrzeby rozstrzygania w przedmiocie podniesionego w ramach pierwszego zarzutu przekroczenia uprawnień i nadużycia władzy.

W przedmiocie zarzutów od drugiego do czwartego

80 Wobec zasadności pierwszego zarzutu nie ma potrzeby badania zarzutów od drugiego do piątego.

- 81 W świetle powyższego należy stwierdzić nieważność pkt 2 załącznika do zaskarżonej decyzji. Do Komisji należy weryfikacja, czy w konsekwencji konieczne jest dostosowanie tytułu załącznika do dyrektywy 2002/95, do którego odnosi się pkt 1 załącznika do zaskarżonej decyzji.

W przedmiocie utrzymania skutków przepisu, którego nieważność stwierdzono

- 82 Na rozprawie Komisja i Zjednoczone Królestwo zwróciły się do Trybunału, by w razie stwierdzenia nieważności spornych postanowień zaskarżonej decyzji utrzymano w mocy ich skutki przez okres co najmniej dziewięciu miesięcy, co stanowiłoby okres dostosowawczy, z którego przedsiębiorstwa produkujące lub stosujące deka-BDE skorzystałyby, gdyby w październiku 2005 r. Komisja zdecydowała nie zwolnić deka-BDE z zakazu stosowania, i że produkt ten będzie objęty zakazem przewidzianym w art. 4 ust. 1 dyrektywy 2002/95.
- 83 Skarżące i inne strony interweniujące sprzeciwiły się takiemu wnioskowi z tego względu, że powinien być ich zdaniem zostać sformułowany w uwagach na piśmie oraz że w każdym razie zainteresowane przedsiębiorstwa musiały wiedzieć, po ustanowieniu dyrektywy 2002/95, że deka-BDE został zakazany przez prawodawcę wspólnotowego.
- 84 Na podstawie art. 231 akapit drugi WE Trybunał, orzekając o nieważności rozporządzenia, może, jeśli uzna to za niezbędne, wskazać, jakie skutki rozporządzenia, o którego nieważności orzekł, powinny być uważane za ostateczne. Postanowienie to może znajdować zastosowanie również do decyzji przyjętej w celu zmiany załącznika do dyrektywy (odnośnie do samej dyrektywy zob. w szczególności wyrok z dnia 5 lipca 1995 r. w sprawie C-21/94 Parlament przeciwko Radzie, Rec. s. I-1827, pkt 31).

85 Zważywszy na treść tego przepisu, z którego wynika, że Trybunał może, jeśli uzna to za konieczne, nawet z urzędu, ograniczyć skutki stwierdzenia nieważności swego wyroku, nie ma potrzeby rozstrzygania o konsekwencjach podnoszonego spóźnionego charakteru wniosku Komisji i Zjednoczonego Królestwa.

86 W niniejszej sprawie, uwzględniając okoliczność, że spór wynika zasadniczo ze sposobu, w jaki zredagowana została dyrektywa 2002/95, a w tym ze szczególnie kompleksowego związku między jej art. 4 i 5 oraz pkt 10 załącznika do niej, jak również z okoliczności, że Komisja wydała zaskarżoną decyzję w dniu 13 października 2005 r., dziewięć miesięcy przed tym, jak zakaz stosowania deka-BDE stał się skuteczny w dniu 1 lipca 2006 r., należy, w celu uwzględnienia interesów zainteresowanych przedsiębiorstw oraz ze względu na pewność prawa, utrzymać w mocy skutki przepisu, którego nieważność stwierdzono, w ściśle niezbędnym okresie dostosowawczym, to jest do dnia 30 czerwca 2008 r.

W przedmiocie kosztów

87 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Parlament i Królestwo Danii, w sprawie C-295/06 wniosły o obciążenie Komisji kosztami postępowania, a ta ostatnia przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami Parlamentu i Królestwa Danii w sprawie C-295/06.

88 Królestwo Danii w sprawie C-14/06, Republika Portugalska, Republika Finlandii, Królestwo Szwecji i Królestwo Norwegii, z jednej strony, oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, z drugiej strony, będące interwenientami po stronie skarżących, w przypadku tych pierwszych, i po stronie pozwanej, w przypadku tego ostatniego, ponoszą własne koszty zgodnie art. 69 § 4 akapit pierwszy regulaminu.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

- 1) Punkt 2 załącznika do decyzji Komisji 2005/717/WE z dnia 13 października 2005 r. zmieniającej w celu dostosowania do postępu technicznego załącznik do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/95/WE w sprawie ograniczenia stosowania niektórych niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym jest nieważny.**
- 2) Skutki prawne pkt 2 załącznika do decyzji 2005/717 zostają utrzymane do dnia 30 czerwca 2008 r.**
- 3) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Parlament Europejski i Królestwo Danii w sprawie C-295/06.**
- 4) Królestwo Danii w sprawie C-14/06, Republika Portugalska, Republika Finlandii, Królestwo Szwecji, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Królestwo Norwegii ponoszą własne koszty.**

Podpisy